

РЕШЕНИЕ

№ 28256

гр. София, 13.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в
публично заседание на 07.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Ботева

при участието на секретаря Лилия Благоева, като разглежда дело номер **6387** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал. 2 и чл. 85 вр. чл. 70, ал. 1 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба на Ф. А., [дата на раждане] , гражданин на П., ЛНЧ [ЕГН], насочена срещу решение № УПВР-40 от 18.05.2026 г. на Интервюиращ орган към Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет на Република България /ДАБ МС/.

В жалбата се навеждат твърдения за незаконосъобразност на оспореното решение, постановено в нарушение на материалния закон, при съществени нарушения на административно производствените правила и в противоречие с целта на закона. Излагат се доводи, че административният орган е направил необоснован извод, че липсва риск от преследване, като не са отчетени в пълнота изложените от оспорващия факти относно опасността за живота и свободата му при връщане в П.. Нарушени били чл. 8 и чл. 9 ЗУБ и неправилно проведено ускорено производство без да се анализира конкретното му положение. В открито съдебно производство не се явява, представлява се от назначения от съда по реда на ЗПрП адв. Й. П., който поддържа жалбата и моли оспореният акт да бъде отменен.

Ответникът - Интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците при МС, чрез процесуален представител юрк. П. оспорва жалбата и излага доводи за неоснователност на същата като моли да бъде отхвърлена.

Административен съд София - град, I-во отделение, 4-ти състав, като взе предвид изложените от страните доводи и извърши съвкупна преценка на доказателствата, намира за установено следното от фактическа страна:

С молба с вх. № ПМЗ-ВР1355/04.05.2026 г. на РПЦ – С., отдел „ПМЗ –[жк], молителят Ф. А.,

[дата на раждане] , гражданин на П., ЛНЧ: [ЕГН], поискал предоставяне на международна закрила. Тъй като чужденецът не разполагал с документи за самоличност, последната била установена с декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 ЗУБ, с рег. № УП -18517 от 04.05.2026 г., видно от която търсещото закрила лице се индивидуализирало с имената Ф. А., [дата на раждане] , гражданин на П., роден в [населено място], П., неженен, и чуждият гражданин е настанен в РПЦ – [населено място], отдел „ПМЗ – кв. Военна рампа“ на 04.05.2026 г.

На 04.05.2026 г. с кандидата е проведено интервю по Глава шеста, Раздел I- чл. 63а ЗУБ, резултатите от което са отразени в протокол с рег. № УП – 18517 от 04.05.2026 г. /л. 24 и сл./ Пред органа жалбоподателят е заявил, че потвърждава казаното от него при регистрацията му. В проведеното интервю Ф. А. разказал, че е нелегално напуснал П. преди около 6 години, като първо отишъл в И., където останал около 2 месеца и не работил. След това тръгнал от И. към Турция, където също останал около 6 години, като работил във фабрика за текстилни продукти. Ф. А. споделя, че не помни кога точно е влязъл в Република България, смята, че е било около 21 април 2026 г. като казва, че преминал от Турция през България с влак, но бил заловен и задържан на границата на България с Румъния и в следствие бил предаден на българските органи. В проведеното интервю чуждият гражданин заявява, че крайната му цел била да отиде в Италия, но сега иска да остане в България.

С писмо с рег. № УП - 18517 от 05.05.2026 г. на ДАБ Началник на отдел „ПМЗ-кв. Военна рампа“ е изискал от Държавна агенция „Национална сигурност“ писмено становище по постъпилата молба за закрила /л. 22/. С писмо рег. № М-4750 едва от 11.06.2026 г. от ДАНС, представено по делото - л. 70, е постъпил отговор, че не се възразява на молителя да бъде предоставена международна закрила в случай, че са налице основанията за това.

С решение № УПВР-40 от 18.05.2026 г. на Интервюиращ орган при Държавна агенция за бежанците молбата за предоставяне на международна закрила на Ф. А. е била отхвърлена, на основание чл. 70, ал. 1, във вр. чл. 13, ал. 1, т. 1 и т. 2 и т.13 от ЗУБ. Установено е, че за Ф. А. не са налице предпоставките за предоставяне статут на бежанец по ЗУБ. Общата обстановка в П. сама по себе си не давала основание за страх от преследване по смисъла на Женевската конвенция от 1951 година. Посочените от молителя причини за напускане на страната му по произход, а именно финансови проблеми и между роднински спорове за земи не са свързани с неговата раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група и затова не се оценява като релевантен мотив за предоставяне на статут на бежанец. Според органа от изложената бежанска история на лицето, би могло да се направи обоснован извод, че в конкретния случай става въпрос за икономически мигрант, а не за лице, нуждаещо се от международна закрила. Съгласно Глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, издаден от Службата на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците, мигрантът е лице, което по причини различни от изброените в определението за бежанец, дадено в Женевската конвенция от 1951 г. и Протокола от 1967 г., доброволно напуска страната си, за да се засели другаде.

За молителят липсват предпоставки за предоставяне на международна закрила по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, тъй като не е заявил член на семейството му да има предоставена закрила в Република България. Не са налице и условията за хуманитарен статут по други хуманитарни причини (чл. 9, ал. 8 от ЗУБ), тъй като той посочва, че желае да получи международна закрила в Република България, без да се позовава на причини от хуманитарен характер. Съобразено е, че с решение N 247 на Министерския съвет от 03.04.2024 г. са утвърдени списъци на сигурни страни на произход и трети сигурни държави. Съгласно действащите разпоредби на ЗУБ, концепциите за сигурна страна на произход и трета сигурна страна могат да бъдат приложени в рамките на т.нар.

„ускорено производство/процедура“, регламентирана в чл. 70 и ал. 1, вр. чл. 13 от посочения закон. В ДР на ЗУБ е дадена дефиниция на термина „сигурна държава по произход“. Според § 8 това е държавата, в която установеният правов ред и неговото съблюдаване в рамките на демократичната обществена система не допускат осъществяването на преследване или действия на преследване и не съществува опасност от насилие в ситуация на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Съгласно цитираното Р. Ислямска Република П. - държавата по произход на жалбоподателя, попадала в изброените държави в Приложение № 1 - Списък на сигурни страни на произход по отношение на търсещите закрила.

По делото, като писмени доказателства са приети документите, съдържащи се в административната преписка по издаване на оспорения акт. Представени и приети са Обзор относно правата на човека в П. за 2025 г. и справка от дирекция „Международни дейности и проекти“ на ДАБ № МД-02-198/21.05.2026 г.

При така установената фактическа обстановка, настоящият състав на Административен съд София-град, като обсъди доводите на страните, прецени представените по делото доказателства по отделно и в тяхната съвкупност и извърши проверка на оспорения акт в съответствие с разпоредбата на чл. 168 АПК и за наличие на основанията за оспорване по чл. 146 АПК, от правна страна установи следното:

Оспореното решение е съобщено на жалбоподателя на 19.05.2026 г., а жалбата е подадена на 22.05.2026 г., следователно същата е депозирана в срока по чл. 84, ал. 2 ЗУБ. Така жалбата е подадена в законоустановения преклузивен срок, срещу подлежащ на оспорване акт и от надлежна страна, за която същият е неблагоприятен - лице по чл. 3 АПК, адресат на индивидуален административен акт, засягащ неговата правна сфера неблагоприятно, поради което е процесуално допустима, в който смисъл съдът се е произнесъл с определение № 21528/29.05.2026 г.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореното в настоящото производство решение е издадено от компетентен орган – С. Б., младши експерт в Регистрационно-приемателен център – [населено място], определен на основание чл. 48, ал.1, т. 10 ЗУБ за интервюиращ орган със заповед № РД-05-254/02.05.2025 г. на председателя на ДАБ вр. заповед № РД-05-220/15.04.2025 г. на председателя на ДАБ /л. 87 и сл./

Не се констатира при постановяването му да са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, а оплакването в тази насока е неоснователно.

Оспореното решение е издадено в ускорено производство. Съгласно чл. 68, ал. 1, т. 1 ЗУБ, производство за предоставяне на международна закрила се образува с регистрирането на чужденеца по подадена от него молба за международна закрила. В случая чужденецът е регистриран на 04.05.2026 г., а оспореният акт е издаден на 18.05.2026 г. Съдът намира, че актът е издаден при спазване на срока по чл. 70, ал. 1 от ЗУБ за произнасяне в ускорено производство.

В хода на производството пред интервюиращия орган с чужденеца е проведено интервю, което е отразено в нарочен протокол, прочетен на интервюирания в присъствието на преводач на разбираем за него език.

Също така не се установява и нарушение на чл. 58, ал. 10 ЗУБ. В случая е изискано писмено становище от ДАНС по молбата на жалбоподателя за предоставяне на международна закрила и такова е постъпило, макар да не се изисква в случаите по чл. 70 ЗУБ.

Административният акт отговаря и на общите изисквания за форма и съдържание по чл. 59 от АПК. В решението са посочени както фактическите, така и правните основания за издаването му. Административният орган е изложил поотделно съображения защо приема, че на чужденеца не следва да бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут, като е обсъдил както

изложените от жалбоподателя данни в бежанската му история, така и обстановката в страната му на произход. Обективизираните в решението фактически съображения са подробни, ясни и кореспондиращи на приложените правни норми, и дават възможност на чужденеца да разбере мотивите на административния орган да му откаже международна закрила.

Съдът счита, че оспореното решение е съответно и на материалния закон.

Причините, които законодател е уредил като обосноваващи предоставянето на статут на бежанец и на хуманитарен статут, са посочени в чл. 8 и чл. 9 ЗУБ. Съгласно чл. 8, ал. 1 ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Наличието и основателността на опасенията, следва да бъдат преценени с оглед представените в бежанската история на кандидата за статут данни, като се отчете произходът на преследването, дали последното води до нарушаване на основни права на човека и закрилата, която може да бъде получена от държавата по произход. В настоящия случай, видно от протокола от проведеното с оспорващия интервю по реда на чл. 63а ЗУБ, същият е заявил като причини за напускане на П. такива от личен характер – финансови проблеми и между роднински спорове за земи.

Видно от бежанската история на жалбоподателя, изложена от него и обективизирана в протокол от 04.05.2026 г. не се установява срещу него да е било осъществено преследване по смисъла на чл. 8, ал. 4 и ал. 5 ЗУБ, нито да има риск от бъдещо такова. В този смисъл, административният орган е извършил единствено възможната преценка, изследвайки данните от бежанската история на жалбоподателя и достигайки до обоснован извод относно липсата на предпоставките за предоставяне на чужденеца на статут на бежанец. Правилно е отчетено, че причината, поради която жалбоподателят е напуснал държавата си по произход, не попада в приложното поле на чл. 8 ЗУБ, респективно на чужденеца не може да бъде предоставен статут на бежанец. Чужденецът не навежда твърдения за наличие у него на опасения от конкретни репресии, предприети спрямо него или членове на семейството му по причини, въведени в чл. 8, ал. 1 ЗУБ. В тази връзка, от материалите по преписката не може да се направи извод за осъществено спрямо чужденеца преследване по смисъла на чл. 8, ал. 4 ЗУБ, изразило се в действия измежду посочените в ал. 5 на същата норма, поради което не са налице субективния и обективния елемент на предвиденото в цитираната разпоредба понятие „основателни опасения от преследване“. Следователно страхът на чужденеца от преследване по причините, посочени в чл. 8, ал. 1 ЗУБ не може да се прецени като обоснован. Заявеното от последния не може да бъде свързано с нито една от посочените причини. При това положение правилен е изводът, който прави ответникът, че оспорващия напуска, мотивиран единствено от съображения, които не са релевантни за настоящото производство.

Съдът намира за правилна и обоснована преценката на Интервюиращия орган за неоснователност на молбата за предоставяне на хуманитарен статут на основанията, посочени в чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2. Съгласно чл. 9, ал. 1 ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция; 2. изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; 3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

В разглеждания случай, чужденецът въобще не е навел като причина за напускането на родната си страна наличието на опасност да бъде осъден на смъртно наказание или екзекуция или пък да

бъде подложен на изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание. Безспорно в проведеното интервю с жалбоподателя същият не само не е направил изявления в подобен смисъл. Третата причина за предоставяне на хуманитарен статут - тази по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ - тежки заплахи срещу живота и личността на чужденеца като цивилно лице поради безогледно насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт, съдът също не приема за налична по отношение на оспорващия.

С оглед изчерпателност на мотивите на настоящото решение следва да се посочи, че цитираната норма на чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ е изцяло в синхрон с чл. 15, б. „в“ от Директива 2011/95/ЕО на Съвета от 13.12.2011 г. Със свое Решение от 17.02.2009 г. по дело № С - 465/07 /М. Е. and Noor E. vs S. van J./, по отправено от холандска страна преюдициално запитване за приложението на чл. 15, б. „в“ от Директива 2004/83/ЕО на Съвета /отм./, Съдът на Общността /голям състав/ е постановил, че въпросната норма следва да се тълкува в смисъл, че: 1. съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателства, че той представлява специфична цел, поради присъщи на неговото лично положение елементи; и 2. съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държавата - членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилното лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхна територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Действително понастоящем с Директива 2011/95/ЕС на европейския парламент и на съвета, Директива 2004/83/ЕО е отменена, но текстът на чл. 15 от последната се съдържа в текста на чл. 15 от Директива 2011/95/ЕС, поради което и тълкуването дадено с Решение от 17.02.2009 г. по дело № С-465/2007 г. на Съда на Европейския съюз запазва своето значение.

В конкретния случай, за да отхвърли молбата за закрила, решаващият орган се е позовал на фактите, изложени в Справка с вх. № МД-02-54/17.02.2026 г. относно Ислямска Република П. на Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ. На основание чл. 21, т. 6 от Устройствения правилник на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, дирекцията събира, поддържа и актуализира база данни за държави по произход и за трети сигурни държави, което включва обща географска, политическа, икономическа и културна информация, както и информация за правната уредба и за спазването на правата на човека. Съгласно чл. 21, т. 7 от същия правилник дирекцията изготвя и актуализира аналитични доклади и справки за сигурните държави по произход, за третите сигурни държави, за кризисните райони и за бежанските потоци. Следователно цитираната справка е изготвена от компетентен орган и в кръга на правомощията му, поради което представлява официален писмен свидетелстващ документ, удостоверяващ, че лицето, което го е издало, при извършената от него проверка е установило именно фактите, удостоверени в него. Наред с това, представените по делото обзор и справка не опровергават по съдържание информацията, цитирана във възприетата от органа справка при издването на оспорения акт. Разрешенията, дадени в тълкувателно решение от 17.02.2009 г. на Съда на Европейските общности /С./ по тълкуването на чл. 15, б. „в“ от Директива 2004/83 ЕО /понастоящем чл. 15, б. „в“ от Директива 2011/95/ЕС/, се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ. Според това решение, наличието на подобна заплаха по изключение може да се счита за установено, когато степента на характеризиращото въоръжения конфликт безогледно насилие в страната достигне до такова високо ниво, че

съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице поради самия факт на пребиваване там е изложено на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи.

Сигурността на държавата по произход търпи непрекъснато развитие и промяна, като всеки решаващ орган или съд следва да отчита ситуацията такава, каквато е към момента на решаване на спора пред него. В този смисъл и доказателствата за действителното положение, от които да се направи извод за сигурността за живота на търсещия убежище, следва да са актуални, както е в настоящия случай.

От актуалната справка за положението в Ислямска Република П., приета в хода на съдебното производство става ясно, че страната е сигурна и безопасна и ситуацията там не е до такава степен усложнена, за да се приеме, че са налице предпоставки за предоставяне на международна закрила на лицата от тази държава. От цитираната справка не може да се направи обоснован извод, че П. се намира в състояние на въоръжен вътрешен или международен конфликт. Въпреки комплексността на ситуацията, в която се намира П., може да се направи обоснован извод, че общата обстановка, свързана със сигурността там е сравнително добра и не може да се приеме, че евентуалното завръщане на кандидата в родината му по произход би довело до неблагоприятни последици за него. Предвид оценяването, че в конкретния случай няма добре обоснован страх от преследване и индивидуализиране на заплахата за живота на кандидата, за да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, безогледното насилие в П. следва да е изключително, каквото видно от информацията в цитираната справка за обстановката там, то не е. Не се установява спрямо заявителя да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си по произход, той би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплахата, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут.

В тази връзка и с оглед разпоредбата на чл. 9, ал. 5 ЗУБ, интервюиращият орган правилно е отхвърлил молбата за закрила и в тази ѝ част като неоснователна.

Не се установява да са налице и останалите основания, визирани в л. 9, ал. 6 и ал. 8 ЗУБ.

Административният орган е изпълнил задълженията си и е проверил доколко субективните опасения на жалбоподателя от преследване или реална опасност от тежко посегателство са обективни. Обсъдена е обстановката в Ислямска Република П., като изводите на ДАБ МС, че по отношение на жалбоподателя не са налице причини от хуманитарен характер или други основания, предвидени в действащото законодателство, които могат да обосноват предоставянето на хуманитарен статут по реда на чл. 9 от ЗУБ, са правилни и законосъобразни.

С оглед изложеното, съдът счита, че оспореното решение съответства на всички изисквания за законосъобразност и като незасегнато от порок, налагащ отмяната му, следва да бъде потвърдено, а подадената против него жалба – отхвърлена като неоснователна.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София-град, Първо отделение, 4-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ф. А., [дата на раждане], гражданин на П., ЛНЧ [ЕГН], срещу решение № УПВР-40 от 18.05.2026 г. на Интервюиращ орган към Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет на Република България.

Решението НЕ ПОДЛЕЖИ на касационно обжалване, осн. по чл. 85, ал. 3 ЗУБ.

Препис на решението да се изпрати на страните на основание чл. 138, ал. 3 във връзка с чл. 137 АПК.

СЪДИЯ _____

